

upptäckt. Folk har varit där. Vi ha att förvänta dem hit vid fångsttiden. Visa vi oss då, eller upptäcka de, att vi slagit oss ned här; så bli vi oroade, och hur det slutar, kan icke förutsägas. Vi måste bort. Bäfrarna måste vi lämna och söka oss något på annat håll.»

»Å,» sade Pavo, »vi reda oss nog för ett par svenskar, då vi nu veta, hvad vi ha att förvänta. De skola icke kunna öfverraska oss; lita på det, Pekka!»

»Sant! Icke heller jag tviflar på, att vi skola reda oss för de förstkommande. De blifva icke flera än två, högst tre, ty svenskarna äro ett afundsjukt folk. De som nu upptäckt bäfrarna skola icke säga det åt några andra än sina allra närmaste. Men dessa skola sedan helt säkert blifva afundsjuka sins emellan, och så skaffar sig hvar och en af dessa två eller tre kamrater, och inom kort äro bäfrarna fångade eller bortskrämda, vår koja upptäckt och vi själfva bortjagade. Låtom oss därför lämna trakten under den tid fångsten pågår och återvända sedan till höst- och vinterjakten. Måhända skall vår koja förblifva oupptäckt, liksom våra redskap.»

»Som du vill, Pekka. Hvaråt gå vi?»

»Mot norr.»

Ett par dagar därefter voro våra finnar sysselsatta med att nedrisa båten på samma ställe och med samma ris hvarmed den varit täckt då de återfunnit den.

»Ja,» sade Pavo, »nu skola svenskarna vara vakna nog, om de skola se, att båten varit begagnad medan de varit borta. Hvad tror du, Pekka?»

»Jag tror, att vi gjort vårt bästa; men Limafolket är skogsbor som vi och mycket olikt andra svenskar. Vi må dock hoppas, att de icke märka det vi varit här.»

»Detta var något jag icke tänkt mig, Pekka,» sade Pavo, då de sutto i Pekkas gamla bod vid strömmen där han funnit pärlsnäckorna, »och lätt arbete är det! Är det möjligt, att någon vill köpa dessa pärlor, som du kallar dem? Hvertill skola de begagna dem?»

»Till prydnader för kvinnfolk, kan du väl begripa.»

»Nej, det begriper jag icke! Har du försökt äta snäckorna, Pekka?»